

Focusing en Dromen: Boodschappentassen in de kerk

Door Christine Langeveld

Eind juni 1996 had ik de volgende droom:

Met vriendin X ga ik een kerk binnen. Daar worden voorbereidingen gemaakt voor een dienst. Het is een speciale gelegenheid, een of andere feestdag. Achterin de kerk zitten vrouwen met grote boodschappentassen en reistassen. Ze zien er moe en afgesloofd uit. X wil ook achterin gaan zitten, bescheiden, zo van: we komen hier anders nooit.

Ik wil naar voren; als ik dan naar de kerk ga, wil ik voorin zitten, me kunnen verbinden met wat daar gebeurt en met dat waar het naar verwijst - het Hogere -, niet tussen die topperige, sjouwerige vrouwen.

Kort daarop doe ik mee aan een cursus Focussen en Dromen; in de eerste bijeenkomst neem ik deze droom als werkmateriaal. Ik negeer de instructies, ga mijn eigen gang, en ja hoor, ik voel me krachtig bevestigd in wat ik al dacht: de tijd van tobben en sjouwen heb ik achter me gelaten, ik ben helemaal klaar voor het Hogere. Tevreden ga ik naar huis.

De volgende ochtend word ik wakker met een ongemakkelijk hoofd, vaag pijnlijk. In de loop van de dag merk ik het begin van een migraine. Ik heb intussen geleerd in zo'n situatie het spoor terug te zoeken en me af te vragen: is er in de afgelopen dagen iets gebeurd wat is blijven steken, wat nog om opheldering of expressie vraagt?

In het middengebied van m'n lijf zit het ook niet helemaal lekker; als ik er aandacht aan geef en ruimte voor maak, ontvouwt zich daar geleidelijk iets. Dat iets voelt zich teleurgesteld, ontgoocheld, bozig, in de steek gelaten. Het lijkt of die vrouwen uit mijn droom daar in m'n buik zitten en me toeroepen:

“Wat denk jij wel? We hebben je jarenlang gesteund en geholpen, gedaan wat er gedaan moest worden, mee helpen dragen en volgehouden, je kunt ons nou niet zomaar dumpen!”

Enigszins beschaamd neem ik hun boodschap in ontvangst. Er is meteen opluchting, de migraine trekt zich terug.

In de daaropvolgende weken neem ik af en toe wat tijd om in contact te zijn met de tassen-vrouwen vanbinnen, het topperige, sjouwerige stuk in mezelf. Ik weet heel goed: het heeft me door een lange, moeizame periode in mijn leven geholpen. Beetje bij beetje ben ik in staat het de erkenning en waardering te geven die het verdient.

Eind september 1996 krijg ik, als een geschenk, deze droom:

Ik bevind me in een soort kerkruimte, ik ben daar alleen. Het is een bijzondere ruimte, eigenlijk (als ik om me heen kijk) meer een tempel, met een open dak of eigenlijk helemaal geen dak. Wel muren als van een kerk, en tussen die muren, binnenin, is het groen; er groeien bomen die boven de muren uitreiken. Toch is het allerm minst een ruïne.

Het voelt als kerk, een gewijde, heilige plek. Ik voel me er heel vrij en gelukkig.

De volgende dag word ik wakker met een fris hoofd.